

УДК 766 (477)"19"

DOI <https://doi.org/10.24919/2308-4863/97-1-23>

Ірина ДУНДЯК,

orcid.org/0000-0002-8175-479X

доктор мистецтвознавства, професор,
професор кафедри дизайну і теорії мистецтва

Карпатського національного університету імені Василя Стефаника
(Івано-Франківськ, Україна) *iryna.dundiak@сnu.edu.ua*

Леся СЕМЧУК,

orcid.org/0000-0002-3209-3585

кандидат мистецтвознавства, доцент,
доцент кафедри дизайну і теорії мистецтва

Карпатського національного університету імені Василя Стефаника
(Івано-Франківськ, Україна) *lesia.semchuk@сnu.edu.ua*

КОМПОЗИЦІЙНІ ОСОБЛИВОСТІ ГРАФІКИ МИРОНА ЛЕВИЦЬКОГО НА ПРИКЛАДІ ІЛЮСТРАЦІЙ ДО КНИГИ «ЛІХТАРІ»

Творчість видатного митця української діаспори лише останні три десятиліття є широко доступною для українського мистецтвознавства, а впродовж життя Мирон Левицький створив кілька сотень живописних творів, розробив концепції оформлення церков в Канаді та Австралії, виконав ілюстрації та оформив понад триста книжок тощо. Ця розвідка розкриває основні віхи життєпису майстра, які пов'язані зі становленням графічної майстерності, в контексті мистецького спадку митця. Загалом доробок Мирона Левицького в прикладній графіці є надзвичайно великий та різносторонній. Стаття аналізує композиційні особливості маловідомих графічних творів майстра в сфері ілюстрації. Розвідка доповнює інші дослідження графічної спадщини творчості М. Левицького, адже частково розкриває питання стилістичної спорідненості графічних творів митця та графіків в Україні того часу. Авторами здійснено художній аналіз ілюстрацій автобіографічних оповідань у збірці «Ліхтарі». Також дано оцінку композиційним особливостям загальної побудови ілюстрацій до оповідань, прослідковано зв'язок тексту та візуальних образів. Проаналізовано особливості композиційних і стилістичних вирішень цих книжкових ілюстрацій. Формально-стилістичне дослідження ілюстрацій показує превалювання плавного тонкого контуру для вирішення обрисів персонажів. Прямокутні площини й силуети автор використовує для увиразнення постатей героїв та створення композиційного центру зображення. Митець часто використовує прийом позитивного або негативного силуету, що увиразнює цілісність загальної композиції творів. Темні вертикальні смуги присутні майже у кожній ілюстрації видання й стають візуальною домінантою, довкола якої вибудовуються світлі або темні силуети персонажів. Наявність великого вільного простору на сторінці довкола героїв підкреслює мінімалістичність графічної мови митця. Загалом персонажі ілюстрацій виконані з винятково високим рівнем естетизму ліній, а змодельовані митцем різні образи мають глибокий психологічний підтекст та безпосередній зв'язок з основними подіями оповідань.

Ключові слова: творчість М. Левицького, образотворче мистецтво, графіка, мистецтво діаспори, книжкова ілюстрація, композиція.

Iryna DUNDIAK,

orcid.org/0000-0002-8175-479X

Doctor of Art History, Professor;

Professor at the Department of Design and Theory of Art

Vasyl Stefanyk Carpathian National University

(Ivano-Frankivsk, Ukraine) iryna.dundiak@cnu.edu.ua

Lesia SEMCHUK,

orcid.org/0000-0002-3209-3585

Candidate of Art History, Associate Professor;

Associate Professor at the Design and Theory of Art

Vasyl Stefanyk Carpathian National University

(Ivano-Frankivsk, Ukraine) lesia.semchuk@cnu.edu.ua

COMPOSITIONAL FEATURES OF MYRON LEVYTSKYI'S GRAPHICS: A CASE STUDY OF ILLUSTRATIONS FOR THE BOOK "LIKHTARI"

The work of this prominent artist of the Ukrainian diaspora has become widely accessible to Ukrainian art history only within the last three decades. Throughout his life, M. Levytsky created several hundred paintings, developed design concepts for churches in Canada and Australia, and illustrated and designed over three hundred books. This study reveals specific aspects of the artist's life and creative path, tracing the key milestones of his biography related to the development of his graphic mastery within the context of his artistic legacy. Overall, M. Levytsky's contribution to applied graphics is exceptionally vast and multifaceted. The article analyzes the compositional features of the master's lesser-known graphic works in the field of illustration. The research complements other studies on M. Levytsky's graphic heritage by partially addressing the stylistic affinity between the artist's works and those of graphic artists in Ukraine at that time. The authors analyze the illustrations for autobiographical stories in the collection "Likhtari" (Lanterns). An assessment of the compositional features of the general structure of the story illustrations is provided, and the connection between the text and visual images is traced. The specific compositional and stylistic solutions of these book illustrations are analyzed. Formal and stylistic research of the illustrations shows a prevalence of smooth, thin contours in defining character outlines. The author utilizes rectangular planes and silhouettes to emphasize the figures of the protagonists and create a compositional center. The artist frequently employs the technique of positive or negative silhouettes, which enhances the integrity of the overall composition. Dark vertical stripes are present in almost every illustration of the edition, serving as a visual dominant around which light or dark silhouettes of characters are constructed. The presence of significant negative space on the page around the figures highlights the minimalism of the artist's graphic language. In general, the characters in the illustrations are rendered with an exceptionally high level of linear aestheticism, while the various images modeled by the artist carry a deep psychological subtext and a direct connection to the key events of the stories.

Key words: M. Levytsky's creativity, fine arts, graphics, diaspora art, book illustration, composition.

Постановка проблеми. Мистецтво української діаспори останні десятиліття є об'єктом дослідження багатьох мистецтвознавців. Постать Мирона Левицького особливо виділяється серед українських митців з-за океану другої половини ХХ ст., адже його особа поєднувала живописця, графіка, редактора, журналіста, літератора, есеїста, організатора діаспорного мистецького життя. Впродовж п'ятдесяти років творчої діяльності Левицький виконав ілюстрації та оформив понад триста книжок, створив кілька сотень живописних творів, розробив концепції оформлення церков в Канаді та Австралії тощо. Його творчість загалом доволі докладно висвітлена у дослідженнях в різних її аспектах, але все ж більш відомою за публікаціями є його живописна спадщина. Графічні твори, які він виконував впродовж життя, – здебільшого прикладна графіка. Однак до сьогодні детального аналізу всіх його ілюстрацій до книг

немає. В українському мистецтвознавстві не введено в науковий простір ілюстрації М. Левицького до збірки оповідань «Ліхтарі» де він виступає не лише як художник, а й як письменник. Також не в повній мірі проведено паралелі між графікою М. Левицького та творчими експериментами українських митців-графіків як працювали у той самий час, тому детальний розгляд цих аспектів вважаємо важливим та актуальним.

Аналіз досліджень. Попри наявність досліджень цього видатного митця в українському мистецтвознавстві, графічний спадок вивчений недостатньо. Більшість праць про життєвий шлях М. Левицького є публіцистичного характеру і фактично більшість з них є довільним переказом тексту альбому Д. Даревич «Мирон Левицький» (Даревич, 1985) у якому авторка робить спроби аналізу творчості майстра. Окремі важливі факти з життя митця можна отримати у статтях С. Кузь-

менко (Кузьменко, 1994), Д. Воробкало (Воробкало, 2016). Зрозуміти загальні тенденції розвитку різних жанрів образотворчого мистецтва української діаспори та М. Левицького дають змогу монографічні дослідження Г. Новоженець (Новоженець, 2015). Аналіз графічної спадщини художника робить Я. Турчиняк у декількох статтях. Дослідниця з'ясовує естетичні константи книжкової графіки (Турчиняк, 2019), також на семантичних особливостях графіки (Турчиняк, 2023).

Мета статті. Відповідно до сказаного вище, метою розвідки є увиразнення мистецького універсалізму М. Левицького в прикладній графіці, виділення ключових композиційних прийомів та засобів виразності його книжкової ілюстрації застосованих у виданні «Ліхтарі». Завданням роботи є розкриття аспектів життєвого та творчого шляху в контексті графічного спадку митця, аналіз композиційних особливостей маловідомих графічних творів майстра в сфері ілюстрації.

Виклад основного матеріалу. Творчість Мирона Левицького (1913–1993) з кожним роком стає для українського мистецтва більш значущою, адже яскраво віддзеркалює віхи мистецького життя діаспори в такий мінливий, складний та цікавий період – від завершальної стадії модернізму у 30-их рр. до 80-их рр, коли вже остаточно вибудувалася світова естетика постмодернізму.

На становлення М. Левицького як живописця та графіка вплинула, найперше, мистецька школа О. Новаківського, навчання в Академія мистецтв у Кракові, де студіював два роки мистецтво графіки під керівництвом польського художника, графіка та скульптора, професора В. Скочиліса. Повернення митця з Кракова до Львова у 1935 р. було також закономірним, адже кінець XIX – початок XX ст. був періодом формування національної своєрідності західноукраїнського образотворчого мистецтва. Львів у 20–30-ті рр. був майже безальтернативним центром мистецького життя для українських митців та рідним містом художника.

Здобутий фах графіка став підставою для праці над ілюстраціями українських книжок у видавництві «Батьківщина», оформленням видання І. Тиктора, з яким співпрацював і пізніше на еміграції. Я. Турчиняк з приводу графічних творів майстра зауважує наступне: «Феномен творчості М. Левицького полягає у нестандартному мисленні та орієнтації на проєвропейські традиції рафінованої пластичної форми, що, безумовно, є актуальними і в сучасному мистецтві. Розглядаючи стилістику праць М. Левицького, слід зазначити наступне: пряме джерело інспірації в його графіці трансформується у метафоричну форму;

композиція конструктивно виразна, чітко організована й площинна за взаємодією зображальних елементів та ексклюзивної шрифтової гарнітури» (Турчиняк, 2019: 260).

Першою вагомою творчою працею стали ілюстрації до двотомника «Енеїда» І. Котляревського, зауважимо принагідно, що до ілюстрацій «Енеїди» він повернеться ще раз вже на чужині в трошки іншому форматі. У ілюстраціях до «Енеїди» художник вибудовує всі елементи сюжету класичними штрихами по формі, тому темні площини фігур не мають чіткої означених силуетів. Роботи наповнені фольклоризованими персонажами, манера представлення їх доволі реалістична. Як приклади можемо назвати ілюстрацію «Богині в гніві також баби». В той же час у сюжеті «Так наш Еней тут управлявся» можемо відслідкувати рефлексії художника з приводу історичних подій тогочасної України в головних уборах героїв сюжету: Еней в мазепинці, а його противник в будьонівці. За спостереженням Я. Турчиняк: «У графічних творах М. Левицького є безліч дотичностей до багатомістових мистецьких традицій, творчості українських митців, представників сецесії та символізму, раннього західноєвропейського модернізму; його цікавили питання популяризації української культури, інтелектуальні інвестиції у культурну спадщину освіти. Синтез стильових особливостей став чітким підґрунтям для творчого становлення М. Левицького» (Турчиняк, 2019: 256).

Митець під час німецької окупації Львова був мистецьким редактором «Українського видавництва», а також спробував себе на викладацькій ниві у Художньо-промисловій школі. Власне на відділі графіки цього навчального закладу з ним поруч були Я. Гніздовський, В. Баляс, М. Бутович, Е. Козак та Г. Смольський. Більшість з цих митців згодом стануть, як і Левицький, емігрантами. У 1943 р., зважаючи на досвід видання журналу, М. Левицький став військовим кореспондентом дивізійної газети «До перемоги» 14-ї гренадерської дивізії зброї СС «Галичина», а потім на початку 1945 р. певний час перебуває у штабі генерала П. Шандрука. Ця діяльність унеможливорює повернення Левицького до Львова після війни. З Кракова він із першою дружиною поїхав до австрійського Інсбрука. На австрійській землі художник викладає та активно працює творчо як графік у станковій та прикладній графіці та навчасе рисунку в українській гімназії. Однак післявоєнні європейські реалії не давали українським митцям гарантій абсолютної безпеки за кордоном. Г. Новоженець зауважує щодо умов перебування

в різних зонах відповідальності після кінця війни наступне: «Англіїці та американці ініціювали примусову депортацію українців біженців з «американської», «французької» та «англійської» зон до «радянської». Службовці НКВД «мали повноваження «виловлювати» втікачів по всій Європі й повертати їх у Радянський Союз, послуговуючись при цьому допомогою адміністрації територій, окупованих західними союзниками», що в результаті автоматично передбачало заслання біженців до сталінських таборів» (Новоженець, 2015: 77). Тому минуле дивізійника та інші непрості обставини змушують митця у 1949 р. переїхати до Канади.

Новий етап у житті художника на канадській землі розпочався у Вінніпезі, де він за сприяння давнього приятеля влаштувався художнім редактором у видавництві, ілюструє книжки, редагує гумористичний журнал «Комар». Власне в цьому журналі продовжується співпраця з видавцем І. Тиктором. У «Комарі» М. Левицький публікувався під колективним псевдонімом «Порфірій Горотак» (Воробкало, 2016). З 1954 р. стає художнім редактором у видавництві І. Тиктора й оформляє низку обкладинок («Велика історія України», «Історія українського війська» та «Історія української культури»), ілюструє дитячий місячник «Мій приятель» (Воробкало, 2016). Тут зауважимо, що з початком третьої хвилі української еміграції (1950–1960) до Канади переважно прибувають не прості трудівники, як переважно під час першої та другої, а інтелектуали серед яких було багато прозаїків, художників, акторів та режисерів. Середина п'ятдесятих років стає для митця початком зламу «старої творчої манери», що синхронізується з його переїздом в Торонто, працею в кінопроєктах, а також пізнішим перебуванням у Парижі. Дослідниця творчості митців діаспори Г. Новоженець вважає, що у доробку митця міститься вдаль поєднання візантизму з кубізмом і експресіонізмом (Новоженець, 2015: 132). Ці риси відчитуються як у малярстві так і у графіці художника.

Важливе місце у спадщині з самого початку творчості М. Левицького посідає графіка, митець з перебігом часу в цьому виді образотворчого мистецтва довів лінію до максимально виразної досконалості, впізнаваної характерної стилізації образів, побудови композиції на спрощених формах та лініях. Завдяки цьому митцю вдалося підняти українську книжкову ілюстрацію та мистецтво оформлення українських книжок в Канаді на високий рівень. До його графічного спадку належать також і вишукані шрифтові композиції. Його еклібриси, книжкова графіка часто сповнені фольклорної ек-

спресивності, однак митець зосереджується й на психологічній характеристиці персонажа.

Графічна спадщина митця досліджена доволі ретельно, однак більшість мистецтвознавців при вивченні його творів не аналізують одну з останніх робіт у галузі книжкової графіки – збірку «Ліхтарі». Вона є прикладом творчого універсалізму митця, її видали у 1982 р., а Левицький виступає тут у двох іпостасях: письменник і художник. Літературний талант завжди йшов поруч його видатних художніх здібностей. Це виливається впродовж його діяльності й у організацію мистецького журналу, у працю у військовій прес службі, написанні мистецтвознавчих статей тощо.

Книга оповідань «Ліхтарі» написана Л. Левицьким вже на схилі літ, тоді, коли він вже досягнув багато вершин у творчості, здобув визнання, мав багато подорожей світом. Однак туга за недосяжною й окупованою Батьківщиною не залишає його, тому вилилася у збірці невеликих оповідань. Мова йде у текстах про його дитячі та юнацькі міжвоєнні спогади про Львів. Від імені підлітка, тобто себе, він розповідає історії свого дорослішання. Щемкі та ліричні описи Личаківського району, де жив художник, межують з розповідями про його родину, шкільні пригоди, витівки з друзями, перший сексуальний досвід тощо. Оповідання насичені точними та цікавими подробицями тогочасного побуту, специфічними назвами предметів, які використовувалися у той час.

Назва «Ліхтарі» є радше об'єднувальною, адже у багатьох оповіданнях ліхтарі стають окремими персонажами, учасниками сюжету, отримують імена або ж просто доповнюють опис ландшафту. Якщо подивитися більш узагальнено на тексти, то можна говорити про те, що світло ліхтарів з вулиць львівського середмістя немов підсвічує та підсилює ностальгію митця за Львовом, дитинством, юністю та за Україною. Ліхтарі стають узагальненим образом, їх світло немов огортає читача й переносить у світ спогадів митця.

Щодо мистецького оформлення видання, то відзначимо ще раз, що графічні ілюстрації виконані самим художником. Книга видана 1982 р. у Канаді, у видавництві об'єднання Українських Письменників «Слово», налічує 107 сторінок. На тканинній обкладинці тисненням нанесено напис назви книги «Ліхтарі». Назва написана у три рядки, тому там використано типографічний прийом модифікації літер та переходу їх одна одну. На авантитулі книги розташовано графічний начерковий автопортрет художника та автограф.

Кожне оповідання супроводжується однією ілюстрацією на одну сторінку. Звичайно, що

митець намагається у цих графічних творах відобразити квінтесенцію сюжету оповіді. Стилістично вони виконані у одному ключі, де Левицький вже використовує засади своєї авторської зрілої манери. Тому в ілюстраціях до оповідань «Білий ведмедик», «Поліно», «Дві зарази», «Рікі-Тікі-Таві», «Віктор Гюго винуватий» великі площини чорного змережені тонкою пластичною лінією, яка творить більшість білих різноманітних силуетів образів героїв текстів.

Так, до прикладу, перше оповідання «Білий ведмедик» розповідає про мрію хлопчика – білого ведмедя-іграшку. Він щодня, йдучи зі школи, розглядає його у вітрині й розмовляє з ним, але його згодом купляє неприємний тип у чорному пальті. Цей момент й відтворює художник за допомогою трьох образів, які розміщує на двох статичних вертикальних чорних смугах. Права смуга є фактично силуетом пана, який купив іграшку. Як контрформа на цьому фоні вміщено білий силует півфігури хлопчика з ранцем та морському береті. Ліва темна смуга фокусує увагу на самій білій іграшці – заповітній мрії та уявному другу головного героя оповідання. Обличчя хлопця переповнене хвилюванням, хоч образи окреслені лаконічним чіткими силуетами й деталі пропрацьовано декількома тонкими плавними лініями. Це робить цю статичну ілюстрацію максимально зрозумілою та, водночас, простою й розповідною.

Натомість динаміка переважає у зображеннях ілюстрації до оповідання «Рікі-Тікі-Таві». Сама оповідь має надзвичайно активну кульмінацію. Тут йдеться про те, що хлопчика та його сестру переслідує місцевий розбишака й постійно дошкуляє їм. Але юнак набрався мужності та потренувався у прийомах самозахисту для того, щоб захистити себе й старшу сестру від хуліганусусіда, Художник візуалізує сам момент бійки, яка відбувається на вулиці. Дві перпендикулярні темні площини творять силует будинку та тротуару. Постаті хлопців переплетені в момент поєдинку в складну сув'язь силуетів, причому хуліган зображений у момент, коли його повалили на землю. Додатково художник надає йому негативного відтінку через виключно чорний силует. Силует мужнього оборонця сестри промальовано біло-чорними пластичними площинами, а динаміка простору довкола підсилена білими трикутниками на чорній вертикальній площині. Дуже ніжними, витонченими та делікатними обрисами вирішено силует дівчини позаду. Вона плескає у долоні й вигукує кіплінгове переможне «Рікі-Тікі-Таві».

Якщо говорити про спорідненість у вирішенні ілюстрацій Левицького з митцями України,

то одразу для порівняння вириваються образи ліногравюр до багатьох книг С. Адамовича. Їх об'єднує акцентована умовність силуетів, контрастність зіткнення білих та чорних площин. Як і у шедевральних ілюстраціях Адамовича до книги «Земля» О. Кобилянської, М. Левицький працює масивним темним силуетом, не боїться залишати багато незаповненого простору довкола головного зображення. Образи героїв він, на відміну від Адамовича, вирішує більш стилізовано. Прості, однак вишукані, силуети постатей нерідко кадруються автором, він сміливо відсікає несуттєве.

Особливо подібні композиційні прийоми можна прослідкувати у наступних ілюстраціях авторів. Одна з ілюстрацій Адамовича «Сіяч» у виданні «Земля» має широку чорну смугу, яка розташована вертикально вздовж всього формату і служить основою для створення світлого силуету постаті сіяча. Аналогічно за таким же композиційним принципом вирішено й ілюстрацію Левицького до оповідання «Поліно». Митець все ж змінює масштаб та ракурс зображення, герой більш приближений до глядача. За змістом оповідання власне важкий процес несіння великого поліна хлопчиком, щоб допомогти батькам опалити холодне помешкання, є його основою. Ритмічні повтори тонких ліній творять сюжетні доповнення (опади снігу, снігові кучугури, фактуру дерева тощо). Фізичну напругу фігури хлопця також підсилено діагональним ритмом ліній. Загалом персонажі ілюстрацій виконані максимально лаконічно, з винятковим рівнем естетизму ліній, що дозволяє моделювати різні образи з психологічно глибоким підтекстом.

Висновки. Ілюстрації до автобіографічних оповідань митця в книзі «Ліхтарі» проаналізовано вперше в українському мистецтвознавстві. Стаття розкриває не лише аспекти змісту самої книги, оформлення її конструктивних елементів, а детально розглядає особливості образної композиції цих ілюстрацій. Авторами виділено ключові композиційні прийоми та засоби виразності книжкової ілюстрації М. Левицького, які застосованих у виданні «Ліхтарі». Формально-стилістичний аналіз цих ілюстрацій дає можливість констатувати наступне: перевагу використання плавного контуру для вирішення обрисів персонажів та використання темної плями для увиразнення їх постатей; митець часто залучає прийом позитивного або негативного силуету, що увиразнює цілісність композиції в центрі сторінки; темні вертикальні смуги присутні майже у кожній ілюстрації видання й стають основою довкола якої вибудовуються світлі або темні силуети персонажів;

залучення великого вільного простору довкола героїв підкреслює мінімалістичність графічної мови митця. Заторкнуто питання стилістичної спорідненості творів М. Левицького та вітчизняного українського мистецтва, показано наявність численних подібних рис між митцем з Канади та

графіками в Радянській Україні, зокрема прослідковано подібність композиційно-стилістичних прийомів з графіком С. Адамовичем. Аналіз ілюстрацій художника до власних автобіографічних оповідань у збірці «Ліхтарі» підтверджує загальний універсалізм творчості М. Левицького.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Воробкало Д. «Ми і Світ» Мирона Левицького. *Збруч*. 2016. URL: <https://zbruc.eu/node/59658> (дата звернення: 19.09.2025).
2. Даревич Д. Мирон Левицький. Торонто, 1985. 128 с. URL: <https://diasporiana.org.ua/wp-content/uploads/books/22909/file.pdf> (дата звернення: 10.09.2025).
3. Кузьменко С. Мистець Мирон Левицький (у першу річницю відходу у вічність). *Свобода*. 1994. № 231. С. 2.
4. Новоженець Г. Образотворче мистецтво української діаспори 1940–1970 років: поліваріантність художнього досвіду. Львів, 2015. 280 с.
5. Турчуняк Я. Культурно-естетичні константи книжкової графіки Мирона Левицького 1960-х – 1990-х рр. *Вісник Львівської національної академії мистецтв*. 2019. Вип. 39. С. 252–264.
6. Турчуняк Я. Творчість Мирона Левицького за період 1950–1970 рр. *Актуальні питання гуманітарних наук*. 2023. Вип. 61, т. 3. С. 69–75.

REFERENCES

1. Vorobkalo D. (2016) «My i Svit» Myrona Levytskoho [«We and the World» by Myron Levytsky] Zbruch. [in Ukrainian]. URL: <https://zbruc.eu/node/59658> (data zvernennia: 19.09.2025).
2. Darevych D. (1985) Myron Levytskyi [Myron Levytsky]. Toronto. 128. [in Ukrainian]. URL: <https://diasporiana.org.ua/wp-content/uploads/books/22909/file.pdf> (data zvernennia: 10.09.2025).
3. Kuzmenko S. (1994) Mystets Myron Levytskyi (u pershu richnytsiu vidkhodu u vichnist) [Artist Myron Levytsky (on the first anniversary of his passing)]. Svoboda. 231. 2. [in Ukrainian].
4. Novozhenets H. (2015) Obrazotvorche mystetstvo ukrainskoi diaspory 1940–1970 rokiv: polivariantnist khudozhnoho dosvidu [Visual Arts of the Ukrainian Diaspora in 1940–1970s: The Multivariance of Artistic Experience]. Lviv. 280. [in Ukrainian].
5. Turchyniak Ya. (2019) Kulturno-estetychni konstanty knyzhkovoї hrafiky Myrona Levytskoho 1960-kh – 1990-kh rr. [Cultural and Aesthetic Constants of Myron Levytskyi's Book Graphics of the 1960s–1990s]. Visnyk Lvivskoi natsionalnoi akademii mystetstv. 39. 252–264. [in Ukrainian].
6. Turchyniak Ya. (2023) Tvorchist Myrona Levytskoho za period 1950–1970 rr. [The creative work of Myron Levytskyi during the period of 1950–1970]. Aktualni pytannia humanitarnykh nauk. 61 (3). 69–75. [in Ukrainian].

Дата першого надходження статті до видання: 06.03.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 25.03.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 19.05.2026

Стаття поширюється на умовах ліцензії відкритого доступу (CC BY 4.0)

